BERNARDUS CLARAEVALLENSIS
Österreich, 12. Jh. Seite 116v
Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26243
Copyright: Admont, Benediktinerstift

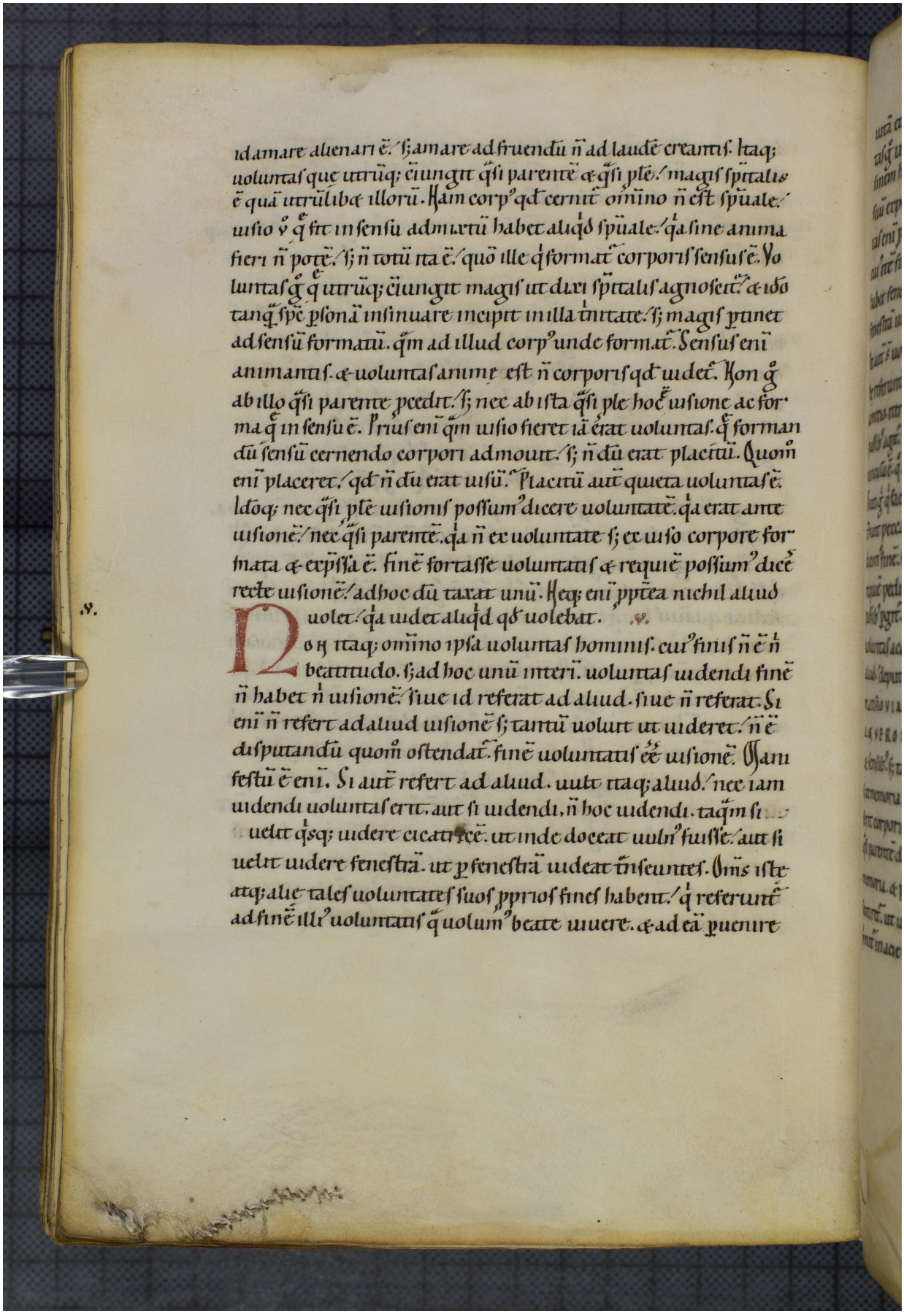

id amare alienari ē. s; amare ad fruendū n̄ ad laudē creantis. Itaq;
uoluntas que utrūq; cīiungit q̄si parentē & q̄si ple. magis spīitalis
ē quā utrūlibet illorū. Nam corp⁹ qd cernit omīno n̄ est spūale.
uisio v° q̄ fit in sensu admixtū habet aliq̄d spūale. q̄a sine anima
fieri n̄ potē. s; n̄ totū ita ē. quō ille q̄ format corporis sensus ē. Vo
luntas g° q̄ utrūq; cīiungit magis ut dixi spītalis agnoscit. & ido
tanq̄ spc̄ psonā insinuare incipit in illa tīnitate. s; magis ptinet
ad sensū formatū. q̄m ad illud corp⁹ unde format. Sensus enī
animantis. & uoluntas animi est n̄ corporis qd uidet. Non g°
ab illo q̄si parente pcedit. s; nec ab ista q̄si ple hoc ē uisione ac for
ma q̄ in sensu ē. Prius enī q̄m uisio fieret iā erat uoluntas. q̄ forman
dū sensū cernendo corpori admouit. s; n̄ dū erat placitū. Quom
enī placeret. qd n̄ dū erat uisū. Placitū aut quieta uoluntas ē.
Idoq; nec q̄si ple uisionis possum⁹ dicere uoluntatē. q̄a erat ante
uisionē. nec q̄si parentē. q̄a n̄ ex uoluntate s; ex uiso corpore for
mata & expssa ē. finē fortasse uoluntatis & requiē possum⁹ dicē
recte uisionē. ad hoc dū taxat unū. Neq; enī pptea nichil aliud
uolet. q̄a uidet aliq̄d qd uolebat. .v.

.v. Non itaq; omīno ipsa uoluntas hominis. cui⁹ finis n̄ ē n̄
beatitudo. s; ad hoc unū interī. uoluntas uidendi finē
n̄ habet n̄ uisionē. siue id referat ad aliud. siue n̄ referat. Si
enī n̄ refert ad aliud uisionē s; tantū uoluit ut uideret. n̄ ē
disputandū quom ostendat. finē uoluntatis ēē uisionē. Mani
festū ē enī. Si aut refert ad aliud. uult itaq; aliud. nec iam
uidendi uoluntas erit. aut si uidendi. n̄ hoc uidendi. taq̄m si
uelit q̄sq; uidere cicatricē. ut inde doceat uulnus fuisse. aut si
uelit uidere fenestrā. ut p fenestrā uideat tīnseuntes. Omīs iste
atq; alie tales uoluntates suos pprios fines habent. q̄ referunt
ad finē illi⁹ uoluntatis q̄ uolum⁹ beate uiuere. & ad eā puenire